

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ה' יעזור לך!

הרב לייבל ביסטריצקי

בין הנוסעים לקבל את פניו. הייתי אז בן ארבע עשרה, והוזמנתי להתלוות אליו.

אדמו"ר הריי"צ שהה אז במלון גרייסטון, ואני זוכר שכאשר נכנסנו, הוא ישב מאחורי שולחן קטן. הוא הושיט לי את ידו, ובאותו רגע הביט בי ואני חשתי כאילו שתי עיניו חודרות בי עמוקות. באירופה הזדמן לי לפגוש אדמו"רים רבים, אך מעולם לא חוויתי תחושה מעין זו, ומאז נקשרתי לחב"ד.

אחרי הפגישה התקיימה התוועדות שמחה, בהשתתפות צעירים רבים. זה היה עוד דבר שמשך אותי לחב"ד. האדמו"ר של אבי, האדמו"ר מבויאן, היה אדם מיוחד מאוד, תלמיד חכם גדול, אך הוא היה מוקף בחסידים מבוגרים. כאן היו אנשים כמוני, מלאי מרץ, וגם זה גרם לי להתקרב לחב"ד.

בשעתו אבי התאמץ מאוד להביא לארצות הברית את הורי אמי. הם היו לכודים בבליה, והיו זקוקים לויזת מעבר לליסבון, פורטוגל, משם סידר עבורם אבי נסיעה באנייה. לאבי היה עסק של שמן דגים, ולכן היו לו קשרים מאוד הדוקים עם חברות ספנות, כך הוא הצליח להשיג עבורם שני כרטיסי נסיעה. אך ככל שהוא השתדל - והוא השקיע סכומי כסף נכבדים כדי לשחד פקידים - הוא לא הצליח להשיג עבורם את אותה ויזת מעבר מיוחדת. היה נאצי אחד שסירב לכל הצעת שוחד והכשיל את העניין, ובגללו סבי וסבתי לא הצליחו להימלט מאירופה. כעבור שנים איתרתי מסמכים המתעדים את שילוחם בטרנספורט למחנה ההשמדה אושוויץ.

כשכבר היה ברור שהם לא יוכלו להגיע לאנייה, הציע אבי את כרטיסי הנסיעה לאדמו"ר הריי"צ עבור בני משפחתו. דרך אמי נודע לו כי בתו של אדמו"ר הריי"צ, חיה מושקא, ובעלה מנסים גם הם לצאת את אירופה הכבושה.

הם היו מלאי הכרת תודה על כך, ואחרי שהתיישבו בניו יורק, המיועד להיות רבי נהג לבקר את הורי לעתים קרובות. אני זוכר שבאותה תקופה הוא לבש חליפה

«

מוצאי ממשפחת חסידים. אבי היה חסיד בויאן, ואילו ממשפחת אמי השתייכה לחסידות חב"ד, והיה לה קשר - עוד מילדותה - לממשפחת "בית הרב" ברוסיה.

לאדמו"ר הקודם, אדמו"ר הריי"צ, היו שלוש בנות: חיה מושקא - שלימים נישאה לרבי - חנה, ושיינא. שלושת הבנות הללו נהגו לשהות בנאות דשא במקום שבו גם סבי וסבתי, לוי ורוחמה לאגאויער, נהגו גם הם לנפוש, ושם בילתה אמי בחברת שלושת הבנות. כך היה עד לשנת תרע"ז (1917), אז פרצה המהפכה הקומוניסטית. בעקבות כך, אבד הקשר ביניהן עד לשנת תרצ"ה (1935). כאשר אמי ואבי נסעו לעירית הקיט מרינבאד. שם הם פגשו את אדמו"ר הריי"צ, שהגיע כדי להיעזר במעיינות המרפא שבמקום. אחת מבנותיו התלוותה אליו, וכך יכלה אמי לחדש את קשרי הידידות. כמו כן, אבי זכה אז לשהות זמן ניכר בחברת אדמו"ר הריי"צ.

כאשר אדמו"ר הריי"צ הגיע לניו יורק בשנת ת"ש (1940), הוריי כבר גרו בעיר מזה יותר משנה, ואבי היה

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

אפורה וכובע אפור, ושהוא היה נוסע לעבוד במספנות הצי בברוקלין, אך לא היה לנו שום מושג מה בדיוק הוא עשה שם.

אחרי עבודתו במספנות הצי הוא היה מגיע למטה חב"ד וממשיך שם את עבודתו. הוא התמנה לעמוד בראש המרכז לענייני חינוך ומחנה ישראל - הזרוע החינוכית והשירותים החברתיים של תנועת חב"ד. הוא גם היה אחראי על הוצאת הספרים קה"ת, מחלקת ההוצאה לאור של חב"ד. הוא היה עסוק מאוד בהפצת ספרות חסידית - כמו ספרי המאמרים של אדמו"ר המהר"ש - והיה מעורב בכל ההיבטים של ההפקה וההדפסה.

הייתי אז תלמיד בישיבת חב"ד, כך יצא לי לראות אותו בעבודתו, וגם יצא לי לשוחח עמו לעתים קרובות.

אחרי הסתלקות אדמו"ר הרי"צ, לא היה לי כל ספק שהוא יהיה ממשיך דרכו. פשוט היה בו משהו כל כך מיוחד. לכולם היה ברור שהוא תלמיד חכם עצום, אך בעיני התכונות שהכי בלטו אצלו היו הצניעות והענווה שלו. אזכיר כמה דוגמאות עד כמה הוא התנהג בצניעות.

בשנת תשי"ד (1954), עברתי עם אשתי וילדי לווילנד, ניו ג'רזי, שם התחלתי לעסוק בגידול עופות, אך נהגתי להגיע לניו יורק לעתים קרובות. באחת הפעמים החניתי את המשאית שלי ברחוב קינגסטון, ונכנסתי לחנות לקנות לחם וחלב, כשבינתיים אשתי והילדים נשארו ברכב. בדיוק אז הבחינה אשתי ברבי כשהוא צועד ברחוב, בוודאי בדרכו חזרה מביקור בבית אמו, בפנינת הרחובות קינגסטון ופרזידנט. גם הרבי הבחין בה, וניגש אל הרכב. הוא קפץ הישר אל תוך חלקה האחורי של המשאית - היה זה מין טנדר שנכנסים לתוכו - והחל לשוחח עם אשתי, התעניין בנוגע למצב הפרנסה וכדומה. אחר כך הוא החל להשתעשע עם הילדים.

בינתיים, מישהו רץ אל תוך החנות ואמר לי, "הרבי טיפס אל תוך טנדר כחול! האם זהו הטנדר שלך?" יצאתי החוצה ועמדתי ובהיתי בפליאה במחזה. אז הרבי נופף בידו לשלום לילדים והמשיך בדרכו.

חשתי שהיה לו אכפת ממשפחתנו, ושהוא ממש יצא מגדרו כדי לברר מה שלומנו. האמת היא שההצלחה לא האירה לנו פנים בעסקי התרנגולים. למעשה, בשלב מסוים המצב נהיה גרוע עד כדי כך שפקידי ההוצאה לפועל

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחניות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

התדפקו על פתח ביתי כדי לגבות חובות. כבר לא יכולתי לסבול את המצב, והחלטתי לפנות אל הרבי. פירטתי על אודות מצבי הקשה מתוך לב שבור, הסברתי את כל הצרות שלי והתחננתי לברכתו.

הרבי קרא את המכתב כולו ואמר, "לייבל, ה' יעזור לך". היה בכך כדי לעודד, אך זה לא סיפק אותי. "רבי", הפצתתי בעיניים דומעות, "הלא כתוב בתלמוד 'צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

שוב, אמר הרבי, "הקב"ה יעזור לך", אך כבר לא הייתי מסוגל לשמוע זאת. באותו שלב כבר התייפחתי והתעקשתי, "לא אצא מכאן עד שהרבי יגזור!"

הוא הביט בי, וכשראה את הייאוש שבו אני נתון, אמר לבסוף, "שיהיה כדברך".

מה קרה בסוף? לא זכיתי בלוטו, ולא מצאתי מיליון דולר ברחוב. אך, לאט לאט, חילצתי את עצמי בציפורניים מתוך הבור, והגעתי להצלחה. זה לקח זמן רב; אשתי ואני עמלנו שנים רבות עד שהייתי מסוגל לעמוד שוב על שתי רגליי. אך זאת אוכל לומר: לאורך השנים שחלפו, ראינו כיצד ברכת הרבי מתממשת והולכת.

הרב לייבל ביסטרצקי היה הבעלים של חנות למוזון כשר ברובע המזרחי של מנהטן, ואחד מחלוצי ארגון רפואת החירום 'הצלחה'. הוא נפטר בירושלים בשנת תשע"ג (2013) בגיל שמונים ושש. הוא רואיין לראשונה בביתו בירושלים בשנת תשס"ה (2005) ושוב בשנת תשס"ו (2006).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שיי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

תש"ז (1947) — הרבי ואמו הרבנית חנה ע"ה הגיעו באונייה לניו יורק, אחרי שהייה משותפת של שלושה חודשים בפריז. הרבנית חנה הצליחה זמן קצר קודם לכן לצאת את ברית המועצות, והרבי טס לפריז כדי לפגוש אותה לראשונה מזה כעשרים שנה, וכדי לסייע בהסדרת הניירת הדרושה לקראת הגירתה לארצות הברית. בעת שהותו בפריז, דרש הרבי בפני הקהילה היהודית המקומית ובפני פליטים יהודיים, ערך התוועדויות, ביקר בבתי ספר והקים תשתית לפעילות הפצת היהדות. באותו יום, שש שנים קודם לכן - בשנת תש"א - הגיעו הרבי והרבנית חי' מושקא לארה"ב אחרי שהצליחו להיחלץ מאירופה הכבושה. כ"ח בסיון

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org